

[Aage Fogh.]

Det er navnlig fulgt op af en mand som Ivar Berendsen, af Hassing Jørgensen og forskellige andre. Vi får en række ændringer i 1915-16, da statsbudgettet tager en voldsom udvikling. Der kunne være grund til at gøre opmærksom på, at det forslag, jeg nævnte før om en regnskabsret, er fremsat på et tidspunkt, da statsbudgettet ikke oversteg 100 mill. kr. På det tidspunkt stillede man altså virkelig forslag om oprettelse af en regnskabsret, hvis formand skulle lønnes med 12 000 kr. om året og dommerne med 8 000 kr. om året. Tænk på, hvad det betyder i forhold til de daværende priser! I 1915-16 kom der altså visse ændringer, og navnlig under trafikminister Hassing Jørgensen får vi nogle væsentlige ændringer med hensyn til revisionen, navnlig hvad angår jernbanerne og postvæsenet.

Altså, man diskuterede videre, og det lykkedes først for finansminister Bramsnæs at få gennemført en lov om statens regnskabsvæsen i 1926. I denne lov besluttedes det at oprette et større antal hovedrevisorer, og der kan næppe være nogen tvivl om, at loven var resultatet af et kompromis, og at i dette kompromis har administrationens embedsmænd været de stærke. Det er kommet til udtryk derigennem, at i lovens § 18 fastsættes det, at hovedrevisorerne stadig skal udnævnes af kongen efter indstilling af finansministeren, og de skal sortere direkte under finansministeren, og det gør de den dag i dag. Jeg håber, enhver kan se, hvilken vanskelig stilling man dermed har sat hovedrevisorerne, de nuværende revisionsdepartementschefer, i, idet de har til opgave at kritisere administrationen og ministerierne, men de er direkte ansat under de samme. Kan det være ret og rimeligt? Jeg synes det ikke.

Derfor vil jeg mene, at de forslag til ændringer, der her er fremsat, kan vi vel diskutere. Og kan vi ikke nå videre, kan jeg også stemme for dem; men jeg ville meget gerne se, at man nu i 1962 for alvor tog spørgsmålet om en deling af administrationen og de bevilgende myndigheder op. Jeg ville meget gerne se, at de af folketinget valgte statsrevisorer virkelig fik den rette placering, når de over for folketinget, der er den bevilgende myndighed, skal stå som

garanter for, at der ikke sker noget galt med hensyn til vore bevillinger.

Jeg skal ikke benytte lejligheden i dag til at fremhæve de eksempler, der viser, at det er påkrævet, men der er flere. Det, jeg kunne tænke mig, er da i al korthed, at man ændrer forholdene sådan, at de af folketinget valgte statsrevisorer, der her er det øverste led, under sig fik i stedet for 4 revisionsdepartementer kun ét med én leder, der i virkeligheden skulle være placeret på niveau med vor ombudsmand, sådan at han var fuldkommen uafhængig af andre og kun havde ét hensyn at tage, nemlig over for folketinget at kunne garantere for, at de bevillinger, vi havde givet, blev overholdt til punkt og prikke. Hvis ikke de blev det, kunne man ikke tillade sig at kritisere forholdet uden at erkende, at den myndighed, der havde ansat ham, kunne have nogen indflydelse på, hvornår han skulle gå af.

En sådan linje kunne vi følge, og jeg vil gerne atter understrege, at jeg retter ikke bebrejdelse mod enkeltmand. Jeg har aldrig haft den opfattelse, at man kunne kritisere nogen, der benyttede de love, der var givet i landet; men jeg kan ikke nægte, at jeg har en svag kritik at rette mod et enkelt parti, der har ansvaret for de folk, der er udnævnt. Når vi har været i den situation at have haft en mand, der samtidig var statsrevisor, formand for finansudvalget, medlem af flyveselskabets bestyrelse og medlem af landsskatteretten, så har folketinget ikke forstået, hvad der er tanken med hele denne lovgivning: at vi skal have folk, der er fuldkommen uafhængige, til at sige god for, at administrationen ikke overskrider de bevillinger, som folketinget har givet.

Jeg skal slutte med at sige, at det foreliggende forslag til folketingsbeslutning ikke interesserer mig ret meget. Jeg er bange for, at det, der er foreslået under punkt 2, endda kan blive direkte skadeligt. Jeg ønsker optaget forhandlinger om en fuldstændig omlægning, således at folketingets revisorer, statsrevisorerne, placeres på en helt anden måde og på et helt andet grundlag, end det hidtil har været tilfældet.

Daværende finansminister Bramsnæs sagde ved fremsættelsen af lovforslaget om statens regnskabsvæsen og revision, at nu